

Per servir l'Església

L'Opus Dei va néixer a l'Església i és a l'Església, per servir l'Església, aquesta n'és la raó d'ésser. L'any en què se celebra el 25è aniversari de l'erecció de l'Obra com a prelatua personal, us oferim un article on s'explica la rellevància de l'esdeveniment.

14/03/2008

Us aconsello que porteu una vida d'acció de gràcies. Mireu, tot allò que tenim –poc o molt- l'hi devem al Senyor. No hi ha res de bo que

provingui de nosaltres. Si alguna vegada us ompliu de supèrbia, adreceu la mirada a l'alt i veureu que, si hi ha en vosaltres quelcom de noble i net, l'hi deveu a Déu.(1)

Fa vint-i-cinc anys, Mons. Àlvaro del Portillo recordava aquestes paraules de sant Josepmaria Escrivà en la Carta del 28 de novembre de 1982. Era la millor manera d'expressar l'agraïment al Senyor en complir-se la intenció especial: el Papa erigia l'Opus Dei com a prelatura personal.

Ut in gratiarum semper actione maneamus!

Amb l'acte pontifici d'erigir la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei i la sanció –com a Estatuts de la nova prelatura– del *Codex iuris particularis Operis Dei*, preparat per sant Josepmaria Escrivà, arribava al seu terme l'itinerari seguit per l'Obra a la cerca d'una configuració jurídica adequada a la seva naturalesa.

Va ser una travessa llarga i complexa, que va implicar un succeir-se d'aprovacions conferides segons les oportunitats que anava obrint el dret en cada etapa: **fills meus, el Senyor ens ha ajudat sempre a anar, en les diverses circumstàncies de la vida de l'Església i de l'Obra, per aquell camí jurídic concret que reunia en cada moment històric –el 1941, el 1943, el 1947– tres característiques fonamentals: ésser un camí possible, respondre a les necessitats de creixement de l'Obra, i ésser –entre les diverses possibilitats jurídiques– la solució més adequada, és a dir, la menys inadequada a la realitat de la nostra vida. (2)**

Una mirada superficial, o poc informada, podria no advertir el fonament d'aquests canvis successius, o considerar-los mers accidents formals; tanmateix, hi ha

una explicació que posseeix força i valor determinant: **El nostre *iter iuridicum* sembla tortuós als ulls dels homes. Quan passi el temps, però, hom veurà que és un avançar constant, de cara a Déu [...]. Amb una providència ordinària, a poc a poc, es fa el camí, fins a arribar a allò que hagi d'ésser definitiu: per conservar l'esperit, per enfortir l'eficàcia apostòlica. (3)**

Perquè –i aquest és el punt fonamental–, es tracta d'un procés que pressuposa la unitat antecedent d'un subjecte ja constituït en les seves línies essencials; no és un mer juxtaposar-se de moments inconnexos entre si, sinó un vertader itinerari: una realitat eclesial que ja existeix, amb una naturalesa determinada, que va obrint-se camí sota l'impuls i la guia de la llum de Déu que havia "vist" sant Josepmaria Escrivà el 2 d'octubre de 1928, explicitant-ne les virtualitats fins a

assolir la configuració jurídica que fos plenament adequada.

En aquesta mateixa Carta del 1982, Àlvaro del Portillo afegia: *el motiu profund del nostre agraïment no es redueix només al pas importantíssim de l'aprovació pel Papa de la configuració jurídica que, per a l'Opus Dei, volia el nostre fundador, sinó que es fonamenta en tot allò que aquest acte pontifici ha comportat per a nosaltres, al llarg d'aquests anys intensos, durs, feliços, d'espera i d'unió amb Déu. L'Obra, ferma, compacta i segura, ben unida al nostre Pare en la mateixa intenció, ha pregat, ha patit, ha esperat, ha treballat. I això ha significat un immens bé, per a l'Opus Dei, i per a l'Església sencera (...) Déu prenia constantment la iniciativa, demostrant una activitat multiforme en el cor i en la ment del Pare, i de la qual nosaltres, les seves filles i fills, ens hem beneficiat(...) Malgrat les*

nostres misèries personals, l'Obra ha caminat al pas de Déu. El nostre Pare ja va agafar aquest compàs heroicament des dels començaments: enmig d'una soledat acompanyada per Déu, li va tocar afrontar el més dur d'aquests tirapits per on el Senyor ens dirigia. A nosaltres ens tocava seguir-lo, tots a una, aliens potser a les espines que es clavaven en la seva ànima a cada pas. (4)

La meditació d'aquestes paraules ajuda a reafirmar el profund convenciment que l'Obra no l'han inventada els homes, sinó que és de Déu(5) i a elevar el cor a la Santíssima Trinitat amb un càntic joiós d'acció de gràcies.

Mons. Àlvaro deia també, en aquesta Carta del 28 de novembre de 1982, que el *Te Deum que avui alcem a Déu no pot ser la flor d'un dia de goig. Ha de tenir, com a lletra perenne, aquests hendecasíl·labs d'Amor de Déu en què*

*el nostre Pare desitjava que
convertíssim la prosa de cada dia. (6)*

Les noces d'argent constitueixen una ocasió especial per renovar l'agraïment al Senyor. Aquell moment tan desitjat arribava després de molts anys d'oració i de treball intens i sacrificat; però Mons. Àlvaro era conscient que tot allò que un té –poc o molt– l'hi deu al Senyor. En contemplar els fruits d'aquests vint-i-cinc anys, el ressò d'aquestes paraules ha d'arribar a tots els fidels de la prelatua, de manera que aquesta convicció ompli de gratitud fins els més petits detalls de la vida.

Una *partecica* de l'Església

Sant Josepmaria Escrivà assegurava que amb la configuració jurídica definitiva vindrien **omnia bona pariter cum illa** (Sab 7, 11), que amb ella arribarien un cúmul immens de béns per a l'Església. Entre ells es troba el fet que en aquests anys ha

estat molt més fàcil percebre que l'Obra és realment i a tots els efectes una *partecica* de l'Església(7). Així ho afirma la constitució apostòlica *Ut sit*: «amb esperança grandíssima, l'Església dirigeix les seves cures maternals a l'Opus Dei (...) a fi que sempre sigui un instrument apte i eficaç de la missió salvífica que l'Església du a terme per a la vida del món». (8)

Amb aquestes paraules el Pontífex Romà reconeix l'Opus Dei entre «les múltiples expressions particulars de la presència salvífica de l'única Església de Crist»(9); és Església, una part de l'Església que és present i activa –gràcies a Déu– en un gran nombre de diòcesi de tot el món a través de la feina i l'apostolat dels seus fidels, que tracten de vivificar cristianament una variadíssima multitud d'activitats humanes, en estreta comunió amb el Pontífex Romà i amb els Bisbes de cada lloc.

L'Opus Dei va néixer a l'Església i és a l'Església, per servir l'Església; aquesta n'és la raó d'ésser: es tracta del servei d'una part al tot, d'un membre als altres membres d'un mateix cos; i cada membre serveix els altres, primàriament i essencial, complint la missió pròpia. Fora del cos no podria servir com a membre: no hi ha servei al cos sense comunió amb els altres i amb el cos sencer.

Aquest va ser l'esperit de sant Josepmaria Escrivà des del començament, i així ho escrivia: **L'única ambició, l'únic desig de l'Opus Dei i de cadascun dels seus fills és servir l'Església com l'Església vol ésser servida, dins l'específica vocació que el Senyor ens ha donat(10).** Fins al mateix dia de la seva mort va deixar dit que oferia la vida –unit al Sacrifici de l'Altar– per l'Església i pel Papa.

L'estreta unió amb el Prelat és la llera necessària per a aquest servei. Com

ensenya el servent de Déu Joan Pau II «si en el Baptisme tot cristià rep l'amor de Déu per l'efusió de l'Esperit Sant, el Bisbe rep en el seu cor la caritat pastoral de Crist pel sagrament de l'Ordre. Aquesta caritat pastoral té com a finalitat crear comunió»(11). Si a més a més «la comunió expressa l'essència de l'Església»(12), els fidels de l'Opus Dei, estant units al Prelat com a Pastor propi de la Prelatura, participen de la seva missió, que té com a finalitat crear comunió en –i amb– tota l'Església.

Joan Pau II convidava els fidels de l'Obra a realitzar aquest servei imitant sant Josepmaria Escrivà «amb obertura d'esperit i de cor, disposats a servir les esglésies locals», perquè així «esteu contribuint a donar força a la "espiritualitat de comunió", indicada en la Carta apostòlica *Novo millennio*

ineunte com un dels objectius més importants per al nostre temps». (13)

Al servei de les esglésies locals

Sempre és un motiu d'agraïment al Senyor, especialment en aquests aniversaris, que l'autoritat suprema de l'Església, en erigir l'Obra com a prelatura personal, l'hagi reconeguda com allò que és: *sacerdots plenament seculars i fidels corrents, que constitueixen certament a nivell internacional una unitat jurisdiccional, d'esperit, de formació específica i de règim, però que —de la mateixa manera que els altres fidels— segueixen gustosament dependents dels Bisbes en tot allò que es refereix a la cura pastoral ordinària, la mateixa que cada Bisbe exercita amb tots els altres laics de la seva diòcesi.* (14)

Aquesta inserció a les esglésies locals es realitza actuant personalment i lliure, allí on els fidels de l'Opus Dei tenen la feina professional, en la

família, entre els amics, com a ferment o sal que desapareix dins la massa.

En aquest sentit, hom ha d'aplicar a la prelatua i als seus membres que «hi ha institucions i comunitats establertes per l'Autoritat Apostòlica per a peculiars tasques pastorals. Aquestes, en quant tals, pertanyen a l'Església universal, encara que els seus membres són també membres de les esglésies particulars on viuen i treballen. Tal pertinença a les esglésies particulars, amb la flexibilitat que li és pròpia, té diverses expressions jurídiques. Això no sols no lesiona la unitat de l'església particular fundada en el Bisbe, sinó que al contrari contribueix a donar a aquesta unitat la interior diversificació pròpia de la comunió».(15)

Precisament, en una trobada promoguda «a fi de potenciar el

servei que la Prelatura presta a les esglésies particulars en què es troben presents els seus fidels», el Papa Joan Pau II, recordant que ell mateix havia erigit la Prelatura de l'Opus Dei el 28 de novembre de 1982, assenyalava als participants: «Desitjo subratllar, primer de tot, que la pertinença dels fidels laics tant a l'església particular com a la prelatura, a la qual estan incorporats, fa que la missió peculiar de la prelatura conflueixi en el compromís evangelitzador de tota església particular, tal com va preveure el Concili Vaticà II en plantejar la figura de les prelatures personals. La convergència orgànica de sacerdots i laics és un dels camps privilegiats en què sorgirà i es consolidarà una pastoral centrada en el "dynamisme nou" a què tots ens sentim impulsats després del gran jubileu. En aquest marc convé recordar la importància de la "espiritualitat de comunió"

subratllada per la Carta apostòlica».

(16)

Rellegint aquestes paraules de Joan Pau II, ocupa un lloc important en l'acció de gràcies comprovar que, intrínseca i inseparablement unida a la prelatura, la Societat Sacerdotal de la Santa Creu s'hagi estès i hagi facilitat que nombrosos sacerdots incardinats en les diverses diòcesis participin d'aquesta espiritualitat de comunió, contribuint notablement que *se sentin més sacerdots del seu propi Bisbe, més lliurats a la diòcesi, més germans dels seus germans els sacerdots, més amants del Seminari i de les obres diocesanes i més servidors de les ànimes.*(17)

Un motiu més d'agraïment és que al Poble de Déu hi ha una àmplia percepció que la Prelatura de l'Opus Dei pertany a l'organització pastoral i jeràrquica de l'Església, perfectament integrada en el conjunt de l'Església

universal i en cadascuna de les esglésies locals en què desenvolupa la seva activitat apostòlica.

Es compleix així allò que diuen els Estatuts en parlar de les relacions amb els Bisbes diocesans: «Tota l'activitat apostòlica que —d'acord amb la seva mateixa naturalesa i el seu propi fi— realitza la prelatua, contribueix al bé de cadascuna de les esglésies locals»(18). I com

contrasegellava Àlvaro del Portillo: *enmig de les nostres flaqueses personals, mirem sempre de ser els súbdits més fidels i lleials que tinguin els Bisbes: amb quina alegria preguem i ens mortifiquem diàriament, de manera expressa i diverses vegades cada dia, per la persona i les intencions del Pastor diocesà!* (19)

Prova d'aquesta unió és l'afecte amb el qual tants bisbes d'arreu del món coneixen i tracten els fidels de l'Opus Dei, i la confiança amb què es recolzen en la seva vida cristiana.

Són un ressò de l'estimació a aquest servei de la prelatura a l'Església, les paraules que el Papa Benet XVI va dirigir al prelat, Mons. Xavier Echevarría Rodríguez, amb motiu de les seves bodes d'or sacerdotals. Llegint-les ara, hom hi veu un altre dels beneficis de l'esdeveniment que celebrem: «Quan fomentes l'afany de santedat personal i el zel apostòlic dels teus sacerdots i laics, no sols veus créixer el ramat que t'ha estat confiat, sinó que proporciones un auxili eficaç a l'Església en la urgent evangelització de la societat actual».

(20)

Són mostra d'estima que en el context d'aquest aniversari animen, de la mà del successor de Pere, a continuar demanant amb força a la nostra Mare: *Cor Mariae Dulcissimum iter serva tutum!*; Dolcíssim Cor de Maria, guarda'ns un camí segur! de manera que creixi en tots l'afany de servir l'Església, la

diòcesi, al lloc que correspongui en la societat civil, animant de vida cristiana totes les professions humanes honrades; i així, amb un renovat afany d'evangelitzar el món, amb un recomençar quotidià en l'apostolat personal d'amistat, es continuarà complint allò que deia el fundador de l'Opus Dei, **passaran els anys i veureu moltes coses que jo no podré ja contemplar a la terra – he vist tantes, tantes!–, i no cessareu d'agrair-les al Senyor.**(21)

Al Cor Immaculat de la *Mater*

Ecclesiae arribarà l'acció de gràcies dels fidels de l'Opus Dei i el prec que sàpiguen respondre amb fidelitat a tot allò que el Senyor els demani en servei de l'Església i de les ànimes.

V. G.-I. i J. A. A.

.....

1 Sant Josepmaria Escrivà, *Apunts de la predicació oral*, a Àlvaro del Portillo, *Rendere amabile la veritat*,

Llibreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano, 1995, p. 49.

2 Sant Josepmaria Escrivà, *Paraules en la Sessió plenària del Congrés General Especial, 12-IX-1970*, en A. de Fuenmayor, V. Gómez-Iglesias, J.L. Illanes, *El itinerario jurídico del Opus Dei*, EUNSA, Pamplona 1989, p. 590.

3 Sant Josepmaria Escrivà, *Carta 29-XII-1947/14-II-1966*, n. 163, en *El itinerario jurídico del Opus Dei*, o. c., p. 14.

4 Àlvaro del Portillo, *Carta 28-XI-1982*, n. 3, en *Rendere amabile la veritat*, o. c., p. 50.

5 *Ibídem.*, p. 51.

6 *Ibídem.*, p. 49.

7 Cf. P. Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid 1993, p. 22.

8 Joan Pau II, Const. apost. *Ut sit*, 28-XI-1982, proemi.

9 Congregació per a la Doctrina de la Fe, Carta *Communio notio*, 28-V-1992, n. 7.

10 Sant Josepmaria Escrivà, *Carta 31-V-1943*, n. 1, en *El itinerario jurídico del Opus Dei*, o. c., p. 382.

11 Joan Pau II, Exhort. Apost. Postsinodal *Pastores Gregis*, 16-X-2003, n. 44.

12 *Ibídem*.

13 Joan Pau II, *Discurs amb motiu de la canonització de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer*, 7-X-2002.

14 Àlvaro del Portillo, Carta 8-XII-1981, n. 7, en *Rendere amabile la veritat*, o. c., p. 43.

15 Cf. Congregació per a la Doctrina de la Fe, Carta *Communio notio*, 28-V-1992, n. 16.

16 Joan Pau II, *Discurs amb motiu de la trobada internacional sobre la Carta apostòlica "Novo millennio ineunte"*, 17-III-2001.

17 Àlvaro del Portillo, *Carta 8-XII-1981*, n. 14, en *Rendere amabile la verità*, o. c., p. 46.

18 *Statuta*, n. 174, §1, en El itinerario jurídico del Opus Dei, o. c., p. 655.

19 Àlvaro del Portillo, *Carta 8-XII-1981*, n. 7, en *Rendere amabile la verità*, o. c., p. 43.

20 Benet XVI, Carta amb motiu del 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal del Prelat de l'Opus Dei, 9-VII-2005.

21 Sant Josepmaria Escrivà, *Apunts de la seva predicació oral*, en *Rendere amabile la verità*, o. c., p. 49.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/per-servir-
lesglesia/](https://opusdei.org/ca-ad/article/per-servir-lesglesia/) (27/03/2025)